კორექტივების გარეშე

დონეცკი. “შახტიორის” სტადიონი. 12 ოქტომბერი.

“შახტიორი” (დონეცკი) – “დინამო” (თბილისი) 1:1 (1:0).

“შახტიორი”: დეგტერიოვი, იარემჩენკო, მისინი, კონდრატოვი, პიანიხი, გორბუნოვი, როგოვსკი, რეზნიკი (ლატიში), სტარუხინი, დუდანსკი (ვარნავსკი), სოკოლოვსკი.

“დინამო”: გოგია (გაბელია), კოსტავა, კანთელაძე, ხინჩაგაშვილი, მუჯირი, ჩივაძე, მ. მაჩაიძე, ქორიძე (კოპალეიშვილი), გუცაევი, ჩელებაძე, დარასელია.

მსაჯი: ე. შკლოვსკი (მოსკოვი).

გოლები გაიტანეს სტარუხინმა და ჩივაძემ.

დუბლიორები – 1:1. გოლები გაიტანეს ბაზაზაშვილმა და ლატიშმა.

ოცდამეექვსე ტურს ჩემპიონობის ორი ყველაზე რეალური პრეტენდენტის, კიევისა და თბილისის დინამოელთა ურთიერთობაში კორექტივები არ შეუტანია – ორივე გუნდმა თავთავის მონაგარს თითო ქულა დაამატა. ეს არის, თბილისის “დინამომ” კიდევ უფრო დაიახლოვა ვერცხლის მედალი – ჯილდო, რომელიც უკანასკნელად 25 წლის წინათ მოიპოვეს ქართველმა ფეხბურთელებმა.

დონეცკის მატჩი, როგორც მოსალოდნელი იყო, ძნელი გამოდგა. “შახტიორი” ჯერ კიდევ და არც თუ უსაფუძვლოდ ფიქრობს სანუკვარ საპრიზო სამეულზე. ამას და ჩემპიონატის ერთ–ერთი ლიდერის დამარცხების პერსპექტივას არ შეიძლებოდა ცეცხლი არ შეენთო მეშახტეთა ისედაც საკმაოდ ცნობილი ენთუზიაზმისთვის. ამ ანგარიშგასაწევ ძალას მხოლოდ და მხოლოდ კარგი თამაში უნდა დაპირისპირებოდა და აქვე ვთქვათ კიდეც: თბილისელებმა ურიგოდ არ ითამაშეს.

ის, რომ მინდორზე “დინამო” უფრო სოლიდურად, უფრო ტექნიკურად გამოიყურებოდა, მაინცდამაინც გასაკვირი არ არის, მაგრამ როცა შეხვედრის მეორე ნახევარში სტუმრებმა წმინდა ფიზიკური ძალით, გამძლეობითაც დაჩაგრეს მასპინძლები, მატჩის შედეგმა უკეთესის სურვილი, სავსებით გასაგები სინანული დაგვიტოვა. ორი ქულის აღება ალბათ შეიძლებოდა.

აქ შეგვეძლო გაგვეხსენებინა “შახტიორის” კარის აღების არა ერთი და ორი ხელსაყრელი შემთხვევა, თბილისელთა უპირატესობა (განსაკუთრებით მეორე ტაიმში) მინდვრის ცენტრში, დეგტერიოვის სასწაულებრივი ნახტომი, დასანანი გოლი საკუთარ კარში, შეიძლებოდა სპორტული უიღბლობაც მოგვეშველებინა და…

მაგრამ ამდენი ალბათობის დაშვება, ვფიქრობ, მაინც მიკერძოებულ მსჯელობას დაემგვანებოდა, ვერც ვერაფერს გაამართლებდა და გულახდილად რომ ვთქვათ, არც მაინცდამაინც უხდება სპორტს, კერძოდ კი ფეხბურთს. და თუ თვითონვე არ შევეცდებით თავის მოტყუებას, უნდა ვაღიაროთ, რომ შედეგი კანონზომიერი იყო.

“დინამომ” ბრძოლით მოიპოვა ეს ქულა, ამდენივეა “შახტიორის” წილიც. მაგრამ თუ დონეცკელ ფეხბურთელებს მატჩის მიწურულს მეტის მისაღწევად სურვილის მეტი აღარაფერი დარჩათ, თბილისელებზე ამას ვერ ვიტყვით. მაშ რიღათღა ავხსნათ ასეთი წინააღმდეგობა, როგორღა გავიგოთ: ძალა შეგწევდეს და ვერ შეძლო? ეჭვი არ არის, რაღაც ამგვარი მართლაც ხდება.

წლეულს ჩვენებმა მეტოქის მინდვრებზე სამი თამაში მოიგეს, სამი წააგეს, დანარჩენი შეხვედრები ფრედ დამთავრდა – ეს ზუსტად ორმოცდაათი პროცენტია. თქმა არ უნდა, შედეგი ბრწყინვალე არ არის, მაგრამ კარგი ნამდვილად ეთქმის. თუმცა ერთი დამაფიქრებელი ნიუანსი მაინც თან სდევს ამ შედეგს: ჩვენს მიერ დამარცხებული სამივე გუნდი ცხრილის ქვემოთ ნახევარშია და საშუალო ეპითეტსაც ვერ იმსახურებს.

კარგია ეს თუ ცუდი? კარგია თუ ამარცხებ გუნდს, რომელიც ვალდებულიც ხარ დაამარცხო, თუ არ უთმობ შედარებით ძლიერებსაც (ეს გუნდის საიმედობაზე ლაპარაკობს), მაგრამ ისეთი კლასის მქონე კოლექტივს, როგორიც “დინამოა”, მეტიც მოეთხოვება – თუნდაც მილანური გამარჯვების მსგავსი რამ. ასეთი კი ჩემპიონატში ჩვენს ფეხბურთელებს არ უგემიათ. მართალია ამ მხრივ არც დღევანდელ ლიდერს აქვს საქმე კარგად, მაგრამ განა დასამალია, რომ კიეველთა სწორედ ეს მანერა თუ ტაქტიკა არ არის მისაბაძი? არ მინდა, ისე გამიგონ თითქოს ამით თბილისელებს რაიმე მიმბაძველობას ვწამებდე. ჩვენს გუნდს თავისი, სრულიად განსხვავებული ხელწერა, სულ სხვა გზა აქვს და ასეც უნდა იყოს. უბრალოდ ამდენი კირკიტის სურვილი თბილისის “დინამოს” კარგმა თამაშმა და მეტის შეძლების პოტენციამ გაგვიჩინა. ეს ბუნებრივიც არის – ცუდსა და დავრდომილს არც არაფერს სთხოვენ.

შეიძლება ითქვას, რომ გუნდში ახლა ყველაფერი რიგზეა: მოიძებნა დაცვის ოპტიმალური ვარიანტი (ყოველ შემთხვევაში მცველთა მიმართ სასაყვედურო თითქმის არაფერი გვაქვს). კარგად

თამაშობს ნახევარდაცვაც. მართალია ყიფიანის ტრავმამ ერთობ დააზარალა თავდასხმის ხაზი, მაგრამ თავშისაცემად არც აქ გვაქვს საქმე. დონეცკის მატჩმა კიდევ ერთხელ დაადასტურა ეს მოსაზრება. ბრძოლისუნარიანობაც საკმაოდ აქვთ თბილისელებს, მაგრამ აი, იმის რწმენა, რომ ყველაზე უკეთესი, ყველაზე ძლიერი ხარ (რაც ძალზე ბევრს ნიშნავს დიდი მიზნების მქონე კოლექტივისთვის) და რომ ამ უპირატესობას ხორცშესხმა ესაჭიროება, ჯერ კიდევ არ არის მიღწეული. თუმცა ისიც უნდა ითქვას, რომ ამ მხრივ პროგრესი ერთობ თვალსაჩინოა. სწორედ ეს გამუდმებული ზრდა გვაიმედებს.

მატჩი "შახტიორის" იერიშებით დაიწყო. დონეცკელი ფეხბურთელები მთელი პირველი ტაიმის განმავლობაში ფლობდნენ ტერიტორიულ უპირატესობას, თუმცა რამდენადმე სერიოზული ხიფათი მაინც ვერ შეუქმნეს დინამოელთა კარს. თბილისელების მწვავე კონტრშეტევები კი სულ ცოტა ორჯერ მაინც გოლით შეიძლებოდა დამთავრებულიყო. მეექვსე წუთზე ჩელებაძემ (გუცაევის გადაცემა) და ოცდამერვეზე ქორიძემ ვერ გამოიყენეს ასეთი შესაძლებლობა. მეორმოცე წუთზე (ამ მომენტისთვის თამაში გათანაბრდა) სოკოლოვსკის მიერ ძლიერად დარტყმულ ბურთს უხერხულად იგერიებს გოგია და უკრაინელთა ბომბარდირს სტარუხინს დიდად აღარ გასჭირვებია მისი ბადეში მოთავსება.

მეორე ტაიმში მანუჩარ მაჩაიძის თავდამსხმელთა რიგებში გადანაცვლებამ კიდევ უფრო გააძლიერა "დინამოს" შეტევითი პოტენციალი. "შახტიორი" საკუთარი კარის უვნებელყოფაზეღა ფიქრობს. მიშინი, ძალზე აქტიურად რომ მოქმედებდა პირველ ნახევარში, ფაქტიურად მესამე ცენტრალურ მცველად იქცა. 51–ე წუთზე ისევ ხელსაყრელ პოზიციაში აღმოჩნდა ჩელებაძე, 79–ზე კი რევაზის შემოტრიალებით დარტყმულ ბურთს მართლაც სასწაულით მისწვდა დონეცკელთა გოლკიპერი. გოლი, რომ იტყვიან, მომწიფდა და სულ რაღაც წუთის შემდეგ ჩივაძის ზუსტმა დარტყმამ წონასწორობა აღადგინა. თბილისელთა იერიშები არ ნელდება. "შახტიორის" კარს სახიფათოდ უტევენ მცველებიც. მატჩის მიწურულს კი მაჩაიძის ლამაზად დარტყმულ ბურთს წამით დაასწრო შეხვედრის მსაჯის სასტვენის ხმამ (უნდა ითქვას, რომ მოსკოველმა ედუარდ შკლოვსკიმ ძალზე კარგად იმსაჯა).

ი. ბერიაშვილი (ჩვენი სპეც. კორ.).
"ლელო", 15 ოქტომბერი, 1977 წ.